

Alligevel synes jeg, at det på trods af de meget fine hensigter ikke rigtig lader til, at der tegner sig et billede af, at vi kommer til at handle på det her problem. Jeg synes faktisk, det i sig selv er overraskende, at ministeren ikke vil reagere på dette meget, meget konkrete problem, og hvad der gør det endnu mere overraskende er, at vi har kendt til problemet i mere end 2 år. I de mere end 2 år er der heller ikke sket noget som helst. Selv om den tidligere socialminister i 2006 lovede handling, har regeringen ikke løftet en finger for at lukke hullet i lovgivningen, selv om alle siger, at problemet er stigende. Selv om mange tusind mennesker kommer i klemme, er der ikke sket noget overhovedet.

Vi ved, at der som minimum er over 1.000 lejligheder i København, der udlejes via mellemmand. Jeg har selv for nylig været boligsgørende på det københavnske boligmarked, og det var ikke sjældent, jeg fik at vide, at hvis jeg ville leje den pågældende lejlighed, skulle jeg finde et firma, der skulle sidde mellem mig og udlejer. Det hul betyder, at mennesker i bolignød bliver groft udnyttet. De må i mange tilfælde betale en alt for høj leje, og hvis de vil kræve deres ret og have lejen sat ned til et lovligt niveau, beder vi dem om at slæbe deres kusine eller deres bror i retten og lægge sag an mod deres arbejdsgiver. Hvis de ikke vil det, må de bare acceptere forholdene, og det er jo ikke en reel lejerbeskyttelse. Det er en teoretisk beskyttelse.

Det er selve konstruktionen, det er galt med. Det er jo rigtigt, at på papiret virker reglerne om beskyttelse af lejerne. Man kan jo slæbe mellemmanden i huslejenævnet. Men det virker bare ikke i virkeligheden, og derfor må vi ændre selve konstruktionen, der gør det her muligt. Derfor skal vi sørge for, at kommunerne kan sikre, at konstruktionen kun anvendes, når det vurderes hensigtsmæssigt og legitimt.

Konstruktionen skaber ikke kun personlige tragedier, men også samfundsmæssige problemer i de større byer, hvor billige boliger fjernes fra boligmarkedet. I København mangler der billige boliger, der er tilgængelige, og denne fidus trækker de boliger ud af boligmarkedet. Det er stort samfundsmæssigt problem, hvis vi vil have arbejdskraft med lav- og mellemindkomster til at bo i de store byer, så alt peger på, at vi skal have lukket det hul – ikke fordi vi vil forhindre f.eks. byfornyelsesselskaber eller Dansk Flygtningehjælp i at leje lejligheder for at løse sociale problemer eller forhindre virksomheder, der i kortere perioder har udenlandske forskere

tilknyttet, i at gøre det. Det har vi netop taget højde for i lovforslaget ved at give kommunerne mulighed for at godkende udlejning til beboelse gennem juridiske personer.

Hvis der er indsigelser af teknisk karakter mod lovforslaget, er vi da meget indstillet på at imødekomme dem i udvalgsbehandlingen. Men når vi nu ved, at der er et problem her, og når vi gentagne gange er blevet gjort opmærksom på det, må det da være på tide at lukke hullet. Det er vores opgave, og derfor er jeg ærgerlig over, at der ikke lader til at være tilslutning til lovforslaget. Men jeg regner bestemt med, at der inden for en kort tidshorisont fremlægges en anden løsning.

Velfærdsministeren henholder sig til, at der for tiden kører en sag, som kan have principiel betydning for spørgsmålet. Men den sag er allerede én gang blevet udskudt til engang i oktober, og hvorfor skal vi vente et halvt år fra nu af, når vi kunne gøre noget ved problemerne nu? Hvad vil ministeren sige til de mange lejere, der er kommet i klemme, hvis den bliver udskudt igen?

Og endnu værre: Hvad gør vi, hvis denne sag, hvad man meget vel kan frygte, ikke kommer til at være repræsentativ for hele området? Sagen handler jo om en lejer, der lejede en lejlighed med sin arbejdsgiver som mellemmand og fik opsagt sit lejemål, da han stoppede som ansat i virksomheden. Det er i lige så høj grad en sag om arbejdsmarkedsret, om forholdet mellem ansat og arbejdsgiveren, og hvad vil ministeren gøre, hvis udfaldet af sagen lovliggør konstruktionen? Kan vi så forvente handling? Jeg føler mig desværre ikke sikker på, at velfærdsministeren og regeringen har tænkt sig at handle.

Velfærdsministeren sendte et andet problem til hjørnespark her i dag, da hun henlagde overvejelserne til de igangværende lejelovsforhandlinger. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at de ikke skrider frem med lynets hast. Det er en syltekrukke, hvor man, på trods af de har været i gang i lang tid, kun er blevet enige om ca. 1 A4-side, efter hvad jeg har hørt, og hvorfor skal dette hul, denne fidus, indgå i en forhandling, hvor lejerne skal give køb på noget for at lukke et åbenlyst uretfærdigt hul?

Man kunne godt få den mistanke, at regeringen faktisk ikke har tænkt sig at gøre noget for at løse det her problem. Jeg håber virkelig ikke, at den mistanke er rigtig, for der er for alvor brug for handling nu.